

ÎNCHEIERE

12 aprilie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului
Judecători

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari, Iuliana Oprea

soluționând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Întreprinderea de Stat „Fabrica de sticlă din Chișinău”, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea de Stat „Fabrica de sticlă din Chișinău” împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat privind anularea parțială a deciziei nr.14/78/T 256 din 29.07.2014, anularea deciziei nr. 332 din 29.10.2014 și anularea deciziei nr. 106 din 29.10.2014,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2016,

constată:

La 11 decembrie 2014, ÎS „Fabrica de Sticlă din Chișinău” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat (în continuare IFPS) privind anularea pct. 1) al deciziei IFPS nr. 14/78/T 256 din 29.07.2014 cu confirmarea sumei TVA aferentă datoriilor compromise în sumă de 6824675 lei, anularea deciziei IFPS nr. 332 din 29.10.2014 și anularea deciziei IFPS nr. 106 din 29.10.2014.

În motivarea cererii de chemare în judecată, a indicat că, la 25 iulie 2014 pârâtul a efectuat actul de control nr. 5-668265 privitor la corectitudinea onorării obligațiilor fiscale față de buget de către întreprinderea reclamantă.

Concretizează că, prin actul de control s-a constatat că, de către ÎS „Fabrica de Sticlă din Chișinău” a fost trecut în cont pentru perioada fiscală decembrie 2013 TVA suma de 6 824 675 lei, aferentă datoriilor compromise formate pe perioada anilor 2000-2003, care nu au fost achitate la buget, deoarece pentru perioada dată ÎS „Fabrica de Sticlă din Chișinău” nu a avut obligațiuni față de buget, prin ce s-a majorat trecerea în cont a TVA pentru perioada fiscală decembrie 2013 cu TVA în sumă de 6 824 675 lei, fapt care a dus la restituirea mai mult din buget a TVA în sumă de 2 120 185 lei pentru luna decembrie 2013 și a fost majorată trecerea în cont a TVA pentru perioada fiscală ianuarie 2014 cu TVA în sumă de 4 704 490 lei și respectiv calcularea la buget a sumei de 2 120 185 lei restituită în plus din buget în perioada fiscală ianuarie 2014 cu TVA și excluderea din trecerea în cont a TVA în sumă de 4 704 490 lei.

Notează că la 29.07.2014, prin decizia IFPS nr. 14/78/ T/256 și anume la p. 1) al acesteia s-a confirmat suma TVA restituită anterior potrivit p. 13) al

Regulamentului privind restituirea TVA în sumă totală de 8 869 728 lei pentru perioada fiscală septembrie 2013 - aprilie 2014.

Mai menționează întreprinderea reclamantă că prin decizia IFSPS nr. 106 din 25.09.2014 s-a calculat la buget suma de 2 120 185 lei sub formă de TVA restituită în plus din buget pentru perioada fiscală decembrie 2013, s-a micșorat trecerea în cont a TVA pentru perioada lunii mai 2014 cu suma de 4 704 490 lei și s-a aplicat majorarea de întârziere în sumă de 100 073 lei conform prevederilor art. 228 alin. (2) CF pentru utilizarea sumei restituite în plus din buget neargumentat la stingerea altor obligații față de BNP în sumă de 2 120 185 lei.

La 29 octombrie 2014, prin decizia șefului IFPS nr. 332 contestația adusă asupra deciziei IFPS 14/78T/256 a fost respinsă, motivele respingerii fiind invocate practic aceleași ca în decizia contestată.

Consideră decizia menționată nefondată, emisă cu aplicarea eronată a dispozițiilor legale, care direct lezează dreptul întreprinderii la proprietate.

Susține că, la adoptarea deciziei, pârâțul incorect a interpretat sintagma „achitate pe livrările efectuate”, deoarece în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) CF subiecții impozabili stipulați la art. 94 lit. a) sânt obligați să declare, conform art. 115, și să achite la buget pentru fiecare perioadă fiscală, stabilită conform art. 114, suma TVA, care se determină ca diferență dintre sumele TVA achitate sau ce urmează a fi achitate de către cumpărători (beneficiari) pentru mărfurile, serviciile livrate lor și sumele TVA achitate sau ce urmează a fi achitate furnizorilor la momentul procurării valorilor materiale, serviciilor (inclusiv TVA la valorile materiale importate) folosite pentru desfășurarea activității de întreprinzător în perioada fiscală respectivă”.

Consideră că, IFPS la formularea concluziilor urma să rețină că pe parcursul anilor 2000- 2003 întreprinderea nici nu a avut obligația de plata a TVA față de buget deoarece în perioada menționată suma TVA achitată pe procurările efectuate depășea suma TVA achitată pe livrările efectuate.

Această depășire se explică prin faptul că pentru fabricarea producției din sticlă materia primă și materialele, au fost importate respectiv suma TVA achitată pentru mărfuri la import constituie pentru anul 2000 suma de 11 896 971 lei, iar pentru anul 2001 suma de 10 821 69 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 01 februarie 2016, acțiunea a fost respinsă ca nefondată.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond s-a bazat pe cercetarea completă, a tuturor probelor prezente și a constatat că, cerințele invocate în acțiune nu se încadrează în prevederile legii.

Considerând ilegală hotărârea primei instanțe, la 25 februarie 2016, ÎS „Fabrica de Sticlă din Chișinău” a declarat apel, prin care a solicitat casarea hotărârii contestate cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea înaintată să fie admisă.

În motivarea apelului a indicat că, prima instanță la adoptarea hotărârii nu a constatat și nu a elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii în fond, concluziile expuse în hotărâre sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii, cât și au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept procedural.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2016 s-a respins apelul declarat de către ÎS „Fabrica de Sticlă din Chișinău” și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 01 februarie 2016.

Pentru a hotărî astfel, instanța de apel a conchis că motivele invocate de apelant nu și-au găsit reflectare de fapt în probele acumulate la materialele dosarului, argumentele formulate în cererea de apel sunt neîntemeiate. Totodată, instanța de apel a indicat că, prima instanță a dat o apreciere obiectivă și justă probelor administrate, a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii și corect a aplicat normele de drept material și procedural și în consecință a adoptat o hotărîre legală și întemeiată.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, ÎS „Fabrica de Sticlă din Chișinău” a prezentat recurs, prin care solicită admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2016 și a hotărîrii Judecătoriai Rîșcani mun. Chișinău din 01 februarie 2016, cu emiterea unei noi hotărîri prin care acțiunea înaintată să fie admisă.

Instanța de recurs constată că, decizia instanței de apel din data de 29 noiembrie 2016 a fost expediată recurentului la 26 decembrie 2016. Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, prin prisma art. 425 CPC, consideră recursul depus la data de 19 ianuarie 2017 în termen.

În conformitate cu art.439 alin.(2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acestuia.

La 10 aprilie 2017, Inspectoratul Fiscal Principal de Stat a prezentat referință, prin care solicită a considera inadmisibil recursul înaintat de ÎS „Fabrica de Sticlă din Chișinău”, invocând netemeinicia acestuia.

În motivarea cererii de recurs, recurentul a reiterat argumentele de fapt expuse în cererea de apel și anume, neaplicarea normelor de drept material și procedural pertinente cauzei.

Examinând temeiurile de admisibilitate ale recursului în raport cu materialele pricinii civile, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele considerente.

Verificând motivele de casare invocate în cererea de recurs, Colegiul atestă că recurentul indică argumente ce țin de dezacordul cu felul în care instanțele au apreciat înscrisurile probatoare și au constatat circumstanțele cauzei.

Nu pot fi reținute ca temei de admisibilitate aceste argumente, deoarece țin de reaprecierea probelor, fapt inadmisibil în recurs.

În speță, Colegiul menționează că, recursul în cauză conține obiecțiile de fapt și de drept, care deja au fost obiect de studiere și verificare de către instanțele ierarhic inferioare, primind o apreciere corespunzătoare.

În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei, în modul în care este garantat de articolului 6 § 1 al Convenției.

Drept urmare, se reține că argumentele invocate în recurs nu pot constitui temei de admitere a recursului, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, așa cum formal invocă recurentul și, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai

asupra problemelor de drept, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

Astfel, Colegiul constată că argumentele invocate de recurent nu pot constitui temei de casare a deciziei recurate, or, acestea nu se încadrează în cele expres stabilite la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Potrivit prevederilor art. 432 alin. (1) CPC RM, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC RM cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Totodată, potrivit jurisprudenței Curții Europene, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, pe când în recursul declarat de către ÎS „Fabrica de Sticlă din Chișinău” asemenea aspecte nu se regăsesc.

Din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de ÎS „Fabrica de Sticlă din Chișinău” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 432, 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC al RM, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de către Întreprinderea de Stat „Fabrica de Sticlă din Chișinău” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului

Ala Cobăneanu

Judecători

Dumitru Mardari

Iuliana Oprea